

ท่วงทำนองทางภาษาในบทความของหนุ่มเมืองจันท์

STYLISTIC IN ARTICLES WRITTEN BY NUM MUANG CHAN

บุญเรือน อุดสม^{1*} นราวัลย์ พูลพิพัฒน์² และ ศรีวิไล พลมณี³
Boonruen Udsom^{1*} Narawan Poonpipat² and Sriwilai Ponmanee³

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ 202 ถ.ช้างเผือก ต.ช้างเผือก อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50300^{1,2,3}
Chiang Mai Rajabhat University, 202 Chang Puak Road, Chang Puak Sub-district, Mueang District,
Chiang Mai Province 50300^{1,2,3}

*Corresponding author E-mail: mooboonja@gmail.com

(Received: May 11, 2017; Revised: Jun 24, 2019; Accepted: Jun 25, 2019)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาท่วงทำนองทางภาษาในการเขียนบทความของหนุ่มเมืองจันท์ และเพื่อศึกษากลวิธีการเขียนของ หนุ่มเมืองจันท์ โดยศึกษาจากบทความของหนุ่มเมืองจันท์ในคอลัมน์ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ระหว่างเดือนกันยายน 2558 ถึงเดือนกันยายน 2559 จำนวนทั้งหมด 57 บทความ โดยใช้วิธีวิจัยเอกสาร และนำเสนองานวิจัยด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า ท่วงทำนองทางภาษาในการเขียนบทความของหนุ่มเมืองจันท์ ในด้านการใช้คำมักใช้คำที่เข้าใจง่าย ใช้คำน้อยแต่ความหมายมาก เช่น คำที่มีความหมายโดยตรง คำที่มีความหมายโดยนัย คำแสดงอารมณ์ คำนามธรรม คำเฉพาะกลุ่ม คำภาษาต่างประเทศ คำย่อ และคำเลียนเสียงพูด ด้านการใช้ประโยคมีการใช้ประโยคทั้ง 3 แบบ คือประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม และประโยคปฏิเสธ ด้านการใช้สำนวนพบว่าใช้สำนวน 2 ลักษณะ คือ สำนวนดั้งเดิมหรือสำนวนโบราณ และสำนวนใหม่ ด้านการใช้โวหารการเขียน พบว่ามีการใช้บรรยายโวหาร และสาธกโวหาร ด้านการใช้โวหารภาพพจน์พบว่า มีการใช้ภาพพจน์อุปมาและอุปลักษณ์

ส่วนด้านกลวิธีการเขียนบทความของหนุ่มเมืองจันท์ผู้วิจัยพบว่ามีวิธีการเขียนที่น่าสนใจทั้งสิ้น 4 ประเด็น ได้แก่ ด้านวิธีการตั้งชื่อเรื่อง ผู้เขียนนิยมวิธีการตั้งชื่อเรื่อง 7 ประเภท คือตั้งชื่อเรื่องโดยใช้แนวคิดสำคัญหรือแกน (Theme) ตั้งชื่อเรื่องให้คมคาย เก๋ แปลก สะดุดใจ ขวณงนสนเท่ห์ ตั้งชื่อแบบเปรียบเทียบ ตั้งชื่อเรื่องตรง ๆ ตามเนื้อหาสาระ ตั้งชื่อเรื่องเป็นนามธรรม

¹ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

² รองศาสตราจารย์ สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

³ รองศาสตราจารย์ สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ตั้งชื่อตามตัวเอกหรือตัวละครสำคัญของเรื่อง และตั้งชื่อเรื่องให้ขัดแย้งกัน ด้านกลวิธีการเขียนส่วนนำ ผู้เขียนนิยมใช้กลวิธีการเขียนส่วนนำที่เป็นเรื่องเล่ามากที่สุด ด้านกลวิธีการเขียนเนื้อเรื่อง ผู้เขียนมีกลวิธีในการเขียนเนื้อเรื่องที่น่าสนใจและนิยมใช้อย่างสม่ำเสมอ 2 ประเภท โดยการใช้การเขียนขยายความด้วยการบรรยายและขยายความด้วยการยกตัวอย่าง ด้านกลวิธีการเขียนสรุปความ ผู้เขียนนิยมใช้กลวิธีการเขียนบทสรุปแบบทิ้งท้าย

คำสำคัญ: ท่วงทำนองทางภาษา, บทความ, หนุมเมืองจันทร์

ABSTRACT

The purpose of this study were to examine the language and writing style of Num Muang Chan by studying the 57 articles of Num Muang Chan in Fast Food Turakit column published in Matchon Weekly magazine during September 2015 – September 2016 by using documentary research as tool. The results were presented by descriptive analysis.

It was found that word usage in language style of Num Muang Chan was easy to understand he used less words but with various meanings; for example, words with direct meaning, words with indirect meaning, words with expressions, abstract words, specific words, foreign words, abbreviation, and onomatopoeia. For sentence usage, declarative sentence, interrogative sentence and negative sentence were used. For idiom usage, there were 2 types of idioms which were: traditional or outdated idioms and new idioms. For literary style, it was found that Exposition, Narration and Argumentation is used. For the Figure of Speech, it was found that Simile and Metaphor were used.

The writing style of Num Muang Chan, had 4 writing strategies 1) topic title: It was found that the writer often used 7 types to title the articles which were; by using theme, to be attractive and bewildering, by comparison, to title the article according to the content, to be abstract, to title the article according to the leading actor and to be contradictory, 2) article introduction, it was found that the writer mostly wrote the article introduction as narration, 3) style of content presentation, it was found that the writer presented the content interestingly and often used 2 types of presentations which were; writing explanation with description and giving the example, and 4) style of writing conclusion, it was found that the writer often wrote the conclusion at the end of the article.

KEYWORDS: Stylistic, Articles, Num Muang Chan

บทนำ

บทความคืองานเขียนประเภทร้อยแก้ว ที่นำเสนอความรู้ และข้อเท็จจริง เรื่องราวที่เขียนต้องเขียนตามกระแสสังคม เป็นที่น่าสนใจของผู้อ่าน นภลัย สุวรรณธาดาธิดา โมลิกรัตน์ และ สุมาลี สังข์ศรี (2553, น. 110) กล่าวว่า การเขียนเนื้อเรื่องบทความ มุ่งเน้นความคิดเป็นสำคัญโดยเลือกประเด็นเนื้อหาจากเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่สังคมกำลังสนใจหรือเป็นประเด็นปัญหาที่กำลังถกเถียงกันและต้องการแนวคิด วิธีการแก้ไขปัญหา ผู้เขียนจะนำมาอธิบายให้ความรู้ วิเคราะห์วิจารณ์ในมุมมองที่ต่างไป หรือกระตุ้นความคิดของผู้อ่าน ประเด็นที่นำมาเขียนบทความจึงต้องเป็นกระแสสังคม ซึ่งต้องทำความเข้าใจอย่างชัดเจน และได้แนวคิดใหม่ที่กระจ่างชัดผู้เขียนบทความสามารถตอบสนองของสังคมและผู้อ่าน โดยนำเสนอความคิดเห็นด้วยการใช้กลวิธีการเขียนแบบต่าง ๆ บทความแบ่งออกได้เป็นหลายประเภทแล้วแต่การเขียนเนื้อเรื่อง เช่น บทความวิชาการ บทความวิเคราะห์ บทความแสดงความคิดเห็น บทความเชิงวิจารณ์ บทความสารคดี และบทความสัมภาษณ์

ปัจจุบันมีการเขียนบทความในสื่อสิ่งพิมพ์มากมายทั้งในหนังสือพิมพ์ และนิตยสารต่าง ๆ บทความเหล่านี้ก็มีหลากหลายประเภทให้ผู้อ่านเลือกอ่านได้ตามความสนใจ บทความของนักเขียนคนใดที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านเป็นจำนวนมาก ก็จะนำผลงานมารวมเล่มเพื่อตีพิมพ์จำหน่ายอีกครั้ง ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือนวนิยายของนักเขียนที่ใช้นามปากกาว่า “หนูเมืองจันท”

“หนูเมืองจันท” หรือสรกล อุดลยารักษ์ เป็นนักเขียนบทความที่มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จักของผู้อ่าน บทความของนักเขียนท่านนี้ได้รับการตีพิมพ์ในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ ในคอลัมน์ที่ชื่อว่าฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ บทความในคอลัมน์นี้เป็นที่นิยมของนักอ่านอย่างมาก จนมีการรวมเล่มเพื่อตีพิมพ์ เป็นหนังสือมาแล้วจำนวน 27 เล่ม ซึ่งแต่ละเล่มมียอดการตีพิมพ์ไม่ต่ำกว่า 3 ครั้ง

งานเขียนของหนูเมืองจันทที่ใช้ภาษาสั้น ๆ เข้าใจง่าย ใช้ท่วงทำนองทางภาษาที่มีเอกลักษณ์ ทั้งการใช้คำ ประโยค สำนวน โฉนากร และโฉนากรภาพพจน์ที่เหมาะสมกับเนื้อหาหรือประเด็น นำเอาข้อเท็จจริงของการทำธุรกิจต่าง ๆ มาเขียนแสดงความคิดเห็นด้วยสำนวนภาษาที่เรียบง่าย

อีกทั้งกลวิธีในการนำเสนอบทความของหนูเมืองจันทยังทำให้งานเขียนของหนูเมืองจันทมีความโดดเด่น ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าศิลปะการใช้ภาษาดังที่พระยาอนุมานราชธน (2531, น. 57) ได้กล่าวถึงกลวิธีหรือเทคนิคการเขียนไว้ว่า “เทคนิคจึงเท่ากับเป็นเครื่องช่วยให้เป็นศิลปะสมบูรณ์ขึ้น ถ้าขาดเทคนิค สิ่งที่จะสร้างขึ้น แม้ได้ชื่อว่าเป็นวรรณกรรม หรือศิลปกรรม ก็ยังเป็นวรรณกรรม หรือศิลปกรรมที่ยังไม่สมบูรณ์” บทความในคอลัมน์ ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจ ของหนูเมืองจันทมีกลวิธีการนำเสนองานเขียน ที่มีลักษณะที่โดดเด่น แพร่พรารวดตึงดูผู้อ่านให้หันมาสนใจอ่าน ด้วยกลวิธีการต่าง ๆ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจอยากจะศึกษาค้นคว้าท่วงทำนองทางภาษาและกลวิธีการเขียนบทความของหนุ่มเมืองจันท์ ว่ามีกลวิธีในการนำเสนอและการใช้ภาษาอย่างไรที่ทำให้งานเขียนของหนุ่มเมืองจันท์เป็นที่ยอมรับของผู้อ่าน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาท่วงทำนองทางภาษาในการเขียนบทความ ของหนุ่มเมืองจันท์
2. เพื่อศึกษากลวิธีการเขียนบทความของหนุ่มเมืองจันท์

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยเรื่องท่วงทำนองทางภาษาของหนุ่มเมืองจันท์เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) และนำเสนองานวิจัยด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

แหล่งข้อมูล

บทความของหนุ่มเมืองจันท์ในคอลัมน์ ฟาสต์ฟู้ดธุรกิจที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในนิตยสาร มติชนสุดสัปดาห์ระหว่างเดือนกันยายน 2558 ถึง เดือนกันยายน 2559 จำนวนทั้งหมด 57 บทความ

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

1. แบบบันทึกท่วงทำนองทางภาษา
2. แบบบันทึกกลวิธีการเขียน

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ขั้นสำรวจและศึกษาเอกสาร

ผู้วิจัยรวบรวมบทความของหนุ่มเมืองจันท์และอ่านเพื่อทำความเข้าใจคร่าว ๆ

2. ขั้นรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยอ่านบทความอย่างละเอียดเพื่อแยกประเภทด้านท่วงทำนองทางภาษา และกลวิธีการเขียน แล้วจัดบันทึกลงในแบบบันทึกเพื่อทำการวิเคราะห์

2.1 ท่วงทำนองทางภาษา ได้แก่

การใช้คำ การใช้ประโยค การใช้สำนวน การใช้โวหารการเขียนและการใช้ภาพพจน์

2.2 กลวิธีการเขียน ได้แก่ กลวิธี

การตั้งชื่อเรื่อง กลวิธีการเขียนส่วนนำเรื่อง กลวิธีการเขียนเนื้อเรื่องและกลวิธีการเขียนสรุปเรื่อง

3. ขั้นเรียบเรียงและเขียนรายงาน

การวิจัย ผู้ศึกษานำข้อมูลจากการวิเคราะห์มาสังเคราะห์แล้วเรียบเรียงเขียนเป็นรายงานการวิจัย

4. ขั้นนำเสนอข้อมูลผลการวิจัย

สรุปผลงานวิจัยโดยการเขียนบรรยายและข้อเสนอแนะ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ศึกษาจากการอ่านวิเคราะห์ท่วงทำนองทางภาษาในบทความของหนุ่มเมืองจันท์ทั้ง 57 บทความ วิเคราะห์ข้อมูลแล้วนำมาสังเคราะห์ท่วงทำนองทางภาษา ได้แก่ การใช้คำ การใช้ประโยค การใช้สำนวน การใช้โวหาร การใช้โวหารภาพพจน์และวิเคราะห์กลวิธีการเขียน ได้แก่ กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง กลวิธีการเขียนคำนำ กลวิธีการเขียนเนื้อเรื่องและกลวิธีการเขียนสรุป เพื่อตอบวัตถุประสงค์ด้วยการเขียนบรรยายพร้อมยกตัวอย่างประกอบ

1. ผลการวิจัยอธิบายได้ว่า ท่วงทำนองทางภาษาในการเขียนบทความของหนุ่มเมืองจันทน์ มีการเลือกสรรคำที่หลากหลายเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านได้รับความเพลิดเพลินจากการอ่านบทความโดยใช้คำที่มีความหมายโดยตรงและคำที่มีความหมายแฝงเพื่อสื่อความหมายได้อย่างเหมาะสมกับบริบทการใช้คำแสดงอารมณ์เพื่อสื่ออารมณ์ สุข สมหวัง ตลกขบขันให้ผู้อ่านเกิดอรรถรสในการอ่าน มีการใช้คำนามธรรมเพื่อสื่อความหมายทางความคิด ทางด้านจิตใจ ใช้คำเฉพาะกลุ่มเพื่อสื่อสารได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น มีการใช้คำย่อ

เพื่อประหยัดถ้อยคำและไม่เปลืองเนื้อที่ในการพิมพ์ การใช้คำเลียนเสียงพูดในการถ่ายทอดคำให้เหมือนเสียงพูดมากที่สุด และมีการใช้คำที่มาจากภาษาต่างประเทศ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้ชัดเจน โดยผู้เขียนจะเลือกใช้คำที่สั้น ๆ แต่สื่อความหมายได้อย่างกว้างขวาง สั้นแต่ได้ใจความ ใช้ภาษาตามยุคสมัยทำให้งานเขียนอ่านง่าย เหมาะสมกับผู้อ่านทุกช่วงอายุ อ่านแล้วได้อรรรถรส ความเพลิดเพลิน ในการใช้ภาษาที่สื่อความหมายได้เหมาะสมกับบริบท สามารถกระตุ้นความสนใจผู้อ่าน

หนุ่มเมืองจันท์ ได้เลือกสรรคำมาเรียบเรียงเป็นข้อความเพื่อมาใช้ในการเขียนบทความ พรทิพย์ ภัทธนาวิก (2542, น.4) กล่าวถึงการใช้คำไว้ว่า ควรระลึกลักษณะของคำทุกคำมีความสำคัญและมีค่าถ้ารู้จักเลือกใช้อย่างระมัดระวัง ก็จะทำให้คำพูดหรือข้อเขียนมีค่า แต่ถ้าไม่รู้จักเลือกใช้ก็จะได้ผลตรงกันข้าม อีกทั้งการเลือกสรรคำก็ยังส่งผลต่อความรู้สึกนึกคิดของผู้อ่าน ชำนาญ รอดเหตุภัย (2522, น. 71-81) กล่าวถึงการใช้คำว่า เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลมาก ในการใช้ภาษา อาจก่อให้เกิดความรู้สึกกระทบกระเทือนอารมณ์ผู้อ่านได้ทั้งความรู้สึกที่สดชื่น และความเศร้าสะเทือนใจ ผลการวิจัยนี้มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชไมพร ฉายเหมือนวงศ์ (2549) ศึกษาลีลาภาษาในงานเขียนของวาณิช จรุงกิจอนันต์ ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ลีลาภาษาของวาณิช จรุงกิจอนันต์ มีลักษณะเด่นคือ การใช้คำได้เหมาะสมกับตัวละคร เนื้อเรื่องและประเภทของงานเขียน มีการใช้คำที่สื่อสารแบบสามัญชนทั่วไป

การเล่นคำ เล่นเสียง การใช้คำเลียนเสียงพูด การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ การใช้คำติดปาก การแทรกบทกลอนและบทเพลง และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของเรณู รอดทัพ (2550) ที่ศึกษาลีลาการใช้ภาษาในงานเขียนของพัชรศรี เบญจมาศในเนชั่นสุดสัปดาห์ ระหว่างปี พ.ศ. 2548-2545 ผลการศึกษาพบว่า ด้านการใช้คำ มีการใช้คำทั่วไปที่อ่านแล้วเข้าใจง่าย ได้แก่ คำที่มีความหมายโดยตรง คำแสดงอารมณ์ คำเลียนเสียงธรรมชาติ คำรูปธรรม คำนามธรรม คำสแลง คำภาษาตลาด คำตำหรือคำหยาบ คำภาษาต่างประเทศ การใช้คำย่อ และคำเลียนเสียงพูด

การใช้ประโยคในบทความของหนุ่มเมืองจันท์ มักจะใช้ประโยคสั้น ๆ กระชับ เข้าใจง่าย มีใช้ประโยคบอกเล่าในการบรรยายให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราว ใช้ประโยคปฏิเสธเพื่อแสดงความขัดแย้ง กระตุ้นความอยากรู้ของผู้อ่าน และใช้ประโยคคำถามเพื่อสร้างความสงสัย ทำให้เนื้อหาของงานเขียนน่าติดตาม ซึ่งประโยคในภาษาไทยแบ่งตามเจตนาของผู้ส่งสาร ทำให้ผู้ฟังผู้เข้าใจความหมายได้ตามที่ผู้พูด ผู้เขียนต้องการ (เพียรศิริ วงศ์วิภาณนท์, 2526, น. 350) กล่าวถึงชนิดของประโยคสรุปได้ว่า ประโยคในภาษาไทย จำแนกตามรูปที่ปรากฏเป็นโครงสร้างมี 4 ชนิด คือ ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำสั่งและประโยคคำถาม ผลการวิจัยนี้มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภรพัชร์ สร้อยระย้า (2542) ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์ภาษาในงานเขียนสารคดีของมนัสนยา” ผลการศึกษาพบว่า การใช้ประโยคส่วนใหญ่เป็นประโยคกระชับขนาดยาว

ใช้ประโยคแจ้งให้ทราบเป็นหลักในการบอกเล่า ใช้ประโยคคำสั่งเพื่อแนะนำหรือเตือนผู้อ่าน ใช้ประโยคคำถามเพื่อให้ผู้อ่านคิดตามและ ต้องการตอบโต้ผู้เขียน โดยที่ประโยคส่วนใหญ่ แสดงเจตนาชัดเจน

การใช้สำนวนหนุ่มเมืองจันท์เลือกใช้ สำนวนทั้งสำนวนดั้งเดิมหรือสำนวนโบราณ และสำนวนใหม่ เพื่อใช้สื่อความหมาย แต่ส่วนมากจะใช้สำนวนเก่าที่เป็นที่รู้จัก ของคนอ่านอยู่แล้ว จึงทำให้บทความของ หนุ่มเมืองจันท์เข้าถึงคนทุกเพศทุกวัย ดังที่ จารุวรรณ พุทธิบัณฑิต (2543, น. 29) ได้แบ่ง ชนิดของสำนวนไทย ออกเป็น 2 ชนิด คือ สำนวน ดั้งเดิมหรือสำนวนโบราณ และสำนวนใหม่ เป็น สำนวนที่เกิดขึ้นใหม่ คนปัจจุบันใช้พูดจากัน สำนวนดั้งเดิมแต่ใช้สื่อสารเป็นที่เข้าใจกัน งานวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของปรมาพร สว่างแก้ว (2556) ศึกษา “ลีลาภาษาของ คำ ผกา ในบทความทางการเมืองที่ตีพิมพ์ลงในมติชน สุดสัปดาห์ พ.ศ. 2553 – 2554” พบการแบ่ง สำนวนออกเป็น 2 ประเภท คือ สำนวนเดิม และสำนวนใหม่ ในงานเขียนนิยมใช้สำนวนเดิม ตามพจนานุกรม มากกว่าการเปลี่ยนแปลง สำนวนใหม่

การใช้โวหารในการเขียน หนุ่มเมืองจันท์ ใช้บรรยายโวหารในการเกริ่นนำเรื่องราว โดยเล่าเรื่องจากประสบการณ์ของตนที่ได้ ไปประสบพบเจอ หรือไม่ได้จากการไป สัมภาษณ์บุคคลต่าง ๆ ซึ่งแต่ละคนก็เป็นผู้ที่ ประสบความสำเร็จในการทำธุรกิจ ทำให้ผู้อ่าน ได้แนวคิดที่ดีจากการอ่าน ผู้เขียนจะเขียน บรรยายเรื่องราวและยกตัวอย่างประกอบ

ให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น กิตติชัย พินโน, อมรชัย คหกิจโกศล, อรุณี อัดตนางวษ์ และอาภาโสเม ฉายแสงจันทร์ (2554, น. 66) ให้ความหมาย ของโวหารไว้ว่า โวหาร หมายถึง กลวิธีใน การใช้ภาษาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ไม่ว่าจะป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน ผู้ใช้ภาษา ย่อมมี “กลวิธี” หรือโวหาร หากผู้ใช้ภาษา สามารถเลือกใช้คำหรือประโยคได้อย่างเหมาะสม ย่อมทำให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังเกิดความประทับใจ งานวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นวลวรรณ พลังคะพันธ์พงศ์ (2541) ศึกษา เรื่อง “วิเคราะห์ภาษาในนิตยสารบันเทิง” ผลการศึกษาพบว่าโดยมีการใช้โวหารการเขียน 5 ลักษณะ ได้แก่ โวหารบรรยาย โวหารสาธก โวหารอุปมา โวหารอภิปราย และโวหารยั่วล้อ บทความของหนุ่มเมืองจันท์พบว่าการใช้ ภาพพจน์ในการเปรียบเทียบทำให้ผู้อ่านเกิด จินตนาการได้ผู้เขียนใช้โวหารที่เรียบง่ายใน การเขียนทำให้บทความอ่านง่าย ผู้อ่านเข้าใจ เนื้อหาอย่างรวดเร็ว

งานเขียนของหนุ่มเมืองจันท์ใช้โวหาร ภาพพจน์ 2 ประเภทคือ อุปมาและอุปลักษณ์ โวหารภาพพจน์อุปลักษณ์มากที่สุดโดยใช้ คำเปรียบเทียบ คำว่า คือ และ เป็น โดยมี การเปรียบเทียบด้วยคำง่าย ๆ ส่วนภาพพจน์ อุปมาก็จะใช้คำว่า เหมือน หรือ คล้าย การใช้ ภาพพจน์ ทำให้ข้อความนั้นอ่านง่ายสามารถ สื่อสารได้อย่างชัดเจนทำให้เกิดจินตภาพ ดังที่ ชุมสาย สุวรรณชมพู (2540, น. 44) ให้คำจำกัด ความของภาพพจน์ไว้ว่า “ภาพพจน์ หมายถึง ถ้อยคำที่ทำให้เกิดภาพในใจ โดยใช้กลวิธีหรือ ชั้นเชิงในการเรียบเรียงถ้อยคำให้มีพลังที่จะ

สัมผัสอารมณ์ของผู้อ่านจนเกิดความประทับใจ
เกิดความเข้าใจลึกซึ้ง และเกิดอารมณ์สะท้อนใจ
มากกว่าถ้อยคำที่กล่าวอย่างตรงไปตรงมา

2. ผลการวิจัยอภิปรายได้ว่า กลวิธี
ในการเขียนบทความของหนุ่มเมืองจันทน์
ด้านกลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง พบการใช้กลวิธี
การตั้งชื่อเรื่อง 7 ประเภท คือตั้งชื่อเรื่อง
โดยใช้แนวคิดสำคัญหรือแกน (Theme) เช่น
ระสังแห่งชีวิต ชน “ที่สุด” และเทพนิยาย
“กัมพ์” เป็นต้น ตั้งชื่อเรื่องให้คมคาย เก๋ แปลก
สะดุดใจ ชวนฉงนสนเท่ห์ เช่น “ประชาธิปไตย”
ในกระโถน อายากกก... เป็นต้น ตั้งชื่อแบบ
เปรียบเทียบ เช่น “หนู” และ “เงลิ้ง” เป็นต้น
ตั้งชื่อเรื่องตรง ๆ ตามเนื้อหาสาระ เช่น เกษียณ
หยุด การลงทุน เป็นต้น ตั้งชื่อเรื่องเป็น
นามธรรม เช่น ความเชื่อ ความรัก-ความหวัง
-The Down -ความจริงใจ เป็นต้น ตั้งชื่อตาม
ตัวเอกหรือตัวสำคัญของเรื่อง เช่น แด่บรรทัดศรี
ไม่ “เดียว” เป็นต้น และตั้งชื่อเรื่องให้ขัดแย้งกัน
เช่น มืด-สว่าง ลึกลับ-เริ่มต้น เป็นต้น กลวิธี
การตั้งชื่อของหนุ่มเมืองจันทน์ใช้กลวิธีการตั้งชื่อ
ที่หลากหลาย แล้วแต่เนื้อหาของบทความ
ที่ต้องการสื่อสาร

ด้านกลวิธีการเขียนส่วนนำเรื่อง
พบการใช้กลวิธีการเขียนส่วนนำของ
บทความ 4 ประเภท ได้แก่ ความน่าที่เป็น
เรื่องเล่า ความน่าที่เป็นคำปราศรัย ความน่า
ที่เป็นคำถาม และความน่าที่เป็นข่าว

กลวิธีการเขียนส่วนนำเรื่องส่วนมาก
หนุ่มเมืองจันทน์จะใช้กลวิธีความน่าที่เป็น
เรื่องเล่าโดยเล่าเรื่องราวประสบการณ์ของตนเอง
ประสบการณ์จากการอ่าน ประสบการณ์

จากการสัมภาษณ์บุคคลในอาชีพต่าง ๆ
บางบทความก็เขียนคำนำเป็นคำถามชวนคิด
แต่ไม่ต้องการคำตอบ และมีการนำข่าวที่เป็นที่
สนใจของสังคมมาเขียนเป็นส่วนนำ

ด้านกลวิธีการเขียนเนื้อเรื่องพบ
การใช้กลวิธีการเขียนเนื้อเรื่อง 5 ประเภท
โดยการยกตัวอย่าง การอธิบาย การเปรียบเทียบ
การตั้งคำถามคำตอบ และโดยการอ้างหลักฐาน
กลวิธีการเขียนเนื้อเรื่องของหนุ่มเมืองจันทน์
จะเขียนบรรยายโดยขยายด้วยการยกตัวอย่าง
อธิบายอย่างละเอียด บางบทความก็จะเขียน
ขยายโดยการเปรียบเทียบโดยมีการอ้างอิง
และยกตัวอย่างประกอบให้เนื้อหาของบทความ
มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ในหนึ่งบทความของ
หนุ่มเมืองจันทน์ใช้กลวิธีมากกว่า 1 ประเภท
ทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ความเข้าใจ และความ
บันเทิงจากการอ่าน

ด้านกลวิธีการเขียนสรุปเรื่อง
พบการใช้กลวิธีการเขียนสรุปเรื่อง 3 ประเภท
ได้แก่ ปิดเรื่องแบบสรุปความคิด ปิดเรื่องแบบ
คำถาม และปิดเรื่องแบบทิ้งท้าย กลวิธีการเขียน
สรุปเรื่องของหนุ่มเมืองจันทน์ ผู้เขียนสามารถ
เขียนบทสรุปเพื่อปิดเรื่องได้ตึงใจ ประทับ
ใจผู้อ่าน บางบทความก็สร้างความซาบซึ้งใจ
บางบทความก็สร้างอารมณ์ขันให้แกผู้อ่าน

กลวิธีการเขียนบทความของ
หนุ่มเมืองจันทน์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ
กำพล จันทะกุล (2550) ศึกษาลีลาการเขียน
และกลวิธีการนำเสนอบทวิจารณ์ภาพยนตร์
ในนิตยสารภาพยนตร์ ผลการศึกษาพบว่า
กลวิธีนำเรื่อง กลวิธีเสนอเนื้อเรื่องและกลวิธี
ปิดเรื่อง ด้านกลวิธีตั้งชื่อบทวิจารณ์พบการ

ตั้งชื่อ 2 แบบ คือตั้งชื่อตามชื่อภาพยนตร์ และตั้งชื่อตามลักษณะเด่นของภาพยนตร์ กลวิธีนำเรื่องของบทวิจารณ์ พบการนำเรื่อง 2 ลักษณะ คือ นำเรื่องโดยการให้ความรู้และการนำเรื่องโดยการกล่าวเชิงสรุป กลวิธีเสนอเนื้อเรื่องของบทวิจารณ์พบว่า การนำเสนอเนื้อเรื่องมี 5 แบบ คือ แบบเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ แบบแทรกรายละเอียด แบบแทรกการตีความ แบบกล่าวถึงเรื่องราวของภาคแรก และแบบแสดงทัศนะส่วนตัว ในส่วนของข้อเสนอแนะของบทวิจารณ์พบ 4 ลักษณะ คือ ตั้งข้อสังเกตและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับนักแสดง บทภาพยนตร์ ผู้กำกับภาพยนตร์และ เทคนิคภาพยนตร์ ส่วนกลวิธีปิดเรื่องของบทวิจารณ์พบ 4 ลักษณะ คือ การปิดเรื่องด้วยการแสดงความชื่นชม การตั้งข้อสังเกต การสรุปประเด็นสำคัญและการให้ข้อคิด และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ กาญจนา ปราบปัญจะ (2553) ศึกษาด้านลีลาการใช้ภาษาในงานเขียนของ ว.วชิรเมธี พบว่า ผู้เขียนนิยมใช้กลวิธีการตั้งชื่อเรื่องแบบตรงไปตรงมามากที่สุด ด้านกลวิธีการเขียนนำเรื่องพบว่า ผู้เขียนนิยมใช้กลวิธีการเขียนส่วนนำเรื่องด้วยการกล่าวอย่างตรงไปตรงมามากที่สุด ด้านกลวิธีการเขียนเนื้อเรื่อง พบว่า ผู้เขียนมีกลวิธีในการเขียนเนื้อเรื่องที่น่าสนใจและนิยมใช้อย่างสม่ำเสมอ 6 วิธี ได้แก่ การเขียนเนื้อเรื่องโดยการนิยาม การเขียนเนื้อเรื่องโดยใช้

ภาพพจน์ การเขียนเนื้อเรื่องโดยการสาธก การเขียนเนื้อเรื่องโดยการปูจณา-วิสัยนา การเขียนเนื้อเรื่องโดยการยกหลักฐานมาอ้างอิง และการเขียนเนื้อเรื่องโดยการแสดงทัศนะ และด้านกลวิธีการเขียนบทสรุปพบว่า ผู้เขียนนิยมใช้กลวิธีการเขียนบทสรุปด้วยการย้ำใจความสำคัญของเรื่องมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลการศึกษานี้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานเขียนประเภทการเขียนบทความให้แก่นักเรียนนักศึกษาและประชาชนผู้สนใจได้
2. ผลการศึกษานี้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการศึกษาท่วงทำนองทางภาษาของนักเขียนท่านอื่นๆ ได้

ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นต่อไป

1. ควรศึกษางานเขียนของนักเขียนท่านอื่น ๆ ในหนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนบทความ
2. จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ยังสามารถเจาะประเด็นไปศึกษาเนื้อหาอื่น ๆ ได้ เช่น รสวรรณคดี ในบทความ หลักธรรมในการทำธุรกิจที่ปรากฏในบทความ อุดมการณ์ในงานเขียนของหนุ่มเมืองจันท์ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา ปราบปัญจะ. (2553). *การศึกษาลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการเขียนของ ว.วชิรเมธี*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- กำพล จันทะกุล. (2550). *ลีลาการเขียนและกลวิธีการนำเสนอบทวิจารณ์ภาพยนตร์*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- กิตติชัย ฟินโน, อมรชัย คหกิจโกศล, อรุณี อัดตนางวงษ์ และอาภาโสเม ฉายแสงจันทร์. (2554). *ภาษากับการสื่อสาร*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จารุวรรณ พุทธิบัณฑิต. (2543). *ภาษาไทย 1*. กรุงเทพฯ: แสงจันทร์การพิมพ์.
- ชไมพร ฉายเหมือนวงศ์. (2549). *ลีลาภาษาในงานเขียนของวาณิช จรุงกิจอนันต์*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์).
- ชำนาญ รอดเหตุภัย. (2522). *สัมมนาการใช้ภาษาไทยปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานครการพิมพ์.
- ชุมสาย สุวรรณชมพู. (2540). *การอ่านบันทึกคดีในภาษากับการสื่อสาร (ฉบับปรับปรุง)*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นภลัย สุวรรณธาดา, ธิดา โมลิกรัตน์ และสุมาลี สังข์ศรี. (2553). *การเขียนผลงานวิชาการและบทความ*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- นวลวรรณ พลังคะพันธ์พงศ์. (2541). *วิเคราะห์ภาษาในนิตยสารบันเทิง*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- ปรมาพร สว่างแก้ว. (2556). *ลีลาภาษาของ คำ ผกาในบทความทางการเมือง ที่ตีพิมพ์ลงในมติชนสุดสัปดาห์ พ.ศ. 2553- 2554*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น).
- พรทิพย์ ภัทรนาวิก. (2542). *การใช้ภาษา*. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- เพียรศิริ วงศ์วิงานนท์. (2526). *ความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ 3 ชนิดกับการรวมตำแหน่งวลีในประโยค ภาษาไทย ศาสตร์แห่งภาษา ฉบับที่ 2*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กรพัฏฐ์ สร้อยระย้า. (2542). *การวิเคราะห์ภาษาในงานเขียนสารคดีของมนัสนยา*. (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- เรณู รอดทัพ. (2550). *ลีลาการใช้ภาษาในงานเขียนของพัชรศรี เบญจมาศในเนชั่นสุดสัปดาห์ ระหว่างปี 2548-2545*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์).
- พระยาอนุমানราชชน. (2531). *การศึกษาวรรณคดีในแง่วรรณศิลป์*. กรุงเทพฯ: ศุภสภา.